

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Promptvarii exequialis pars ...

Continens centurias II. dispositionum, quibus themata funebria sive
scripturae dicta varia ...

Bidembach, Felix

Francofurti, 1625

Thema XIII.

[urn:nbn:de:bsz:31-130978](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130978)

possimus facere, Christo dicente, Matth. 5. v. 36. quanto magis ipsa vita & anima nostra in Dei est potestate, & non in nostra. Monemur ne temere & contra Dei voluntatem vitam & corpus in discrimē adducamus. Qui amat periculum peribit, Syr. 3. v. 27. Non enim tentandus Deus, Deur. 6. v. 16. Custodiunt angeli, Psal. 91. v. 12. *in viis tuis*, id est, vocatione. Ibidem.

F I N I S.

THEMA XIII.

Luc. 16. v. 33.

Cælum & terra transibunt, verba autem mea non transibunt.

D I S P O S I T I O.

Desumpta sunt verba pauca ex proluxa illa Christi concione, in qua non tantum de excidio Hierosolymitano, sed etiam de nouissimo die & interitu mundi, erudiuit suos auditores, paulo antequam pateretur Hierosolymis. Utque nihil dubitarent de his, addit, verbum suum, quod de fine seculi protulerit, multo esse solidius, quam cælum & terra sint. Fore enim, ut cælum & terra aliquando pereant: nihil tamen de verbis suis perituum, quin omnia potius abunde completum iri. Et hæc eadem verba non hic tantum, sed & Matth. 24. v. 35. & Marc. 13. v. 31. descripta extant, ut intelligatur serio hæc à Christo agi.

Nos itaque 1. de transitu cæli & terræ, 2. de firmitate verbi diuini dicemus.

1. Pars.

1. Constat nobis ex scripturis, cælum & terram non fuisse ab æterno, sicut olim senserunt gentiles: qui ignorabant scripturas: sed hæc à Deo condita esse in tempore, scilicet ante annos 5570. Hic enim præfens annus ab incarnatione Christi est 1608. ab exordio mundi 5570.

2. Sic.

2. Sicut autem scimus, cælum & terram in tempore creata: ita scimus suo quoque tempore iterum esse transitura & peritura, nec fore æterna. Veterales enim, Psal. 102. v. 27.

3. Tempus quidem, horam, diem, annum, quando sit futurum, nesciunt Angeli, minus homines: sed Pater sibi referauit, Act. 1. Marc. 13.

Hoc tamen de tempore scimus, quod in die nouissimo sint transitura cælum & terra, cum omnibus quæ in his sunt.

4. Quomodo cælum & terra sint peritura: 1. scilicet in igne. 2. subito, 3. magno cum fragore, 4. vbi elementa liquefcent. id omne Petrus eleganter expressit, 2. Petri 3. v. 10. mutuatus pleraque ex Esa. 51. v. 6 & 66. v. 16.

5. Quid post futurum, & vbi mansuri electi, cum omnia transibunt, etiam ex Esa. 61. v. 17. & Petro constat: Nouos cælos, & nouam terram esse creanda.

De hac eadem materia vide etiam supra in hac parte Promptuarii, Dispositionem Thematicis LXIV. & Thematicis XC VII ex Veteri Testamento. Sic etiam quis huius loci vsus, ibi annotatum, quod huc referri debet: scilicet, Non timendum piis illud incendium.

2. Non debere nos esse illusores, sicut Petrus 2. Petri. 3. prædixit, sed præparare corda, vt inueniamur accepti, & digni simus stare ante filium hominis, Luc. 21. v. 36.

3. Non tantopere diligendum mundum & hæc terræna, quia omnia aliquando peritura. Vide ibi.

II. Pars.

Verba autem mea non transibunt, inquit Christus: quæ enim de fine seculi vobis prædixi, tam certo suum complementum erunt habitura, vt ruina cæli & terræ testetur, fuisse mea verba minime fallacia.

Hæc vero non tantum de verbis huius capitis, aut tantum de verbo, quod finem seculi prædicauit, intelligenda sunt: sed de omni verbo diuino: Legis scilicet. & Euangelii: hoc est, verbo promissionis & comminationis.

1. Sic

THEMA XIII. EX NOVO TEST. 449

1. Sic enim de lege Marth. 5. v. 18. Christus, non cader vnus apex. Idem Luc. 16. v. 17.

2. De verbo Euangelij: Verbum Domini veritas, &c. Psal. 33. v. 4.

Et in genere sæpius scriptura monet, verbum Domini manere in æternum, cum omnia alia pereant & consumantur. Psal. 119. v. 89. & 96. Esa. 40. v. 8. 1. Pet. 1. v. 25.

Nunquam enim mentitur: semper manet verax & confians, Num. 23. v. 19.

Nunquam irritum fit verbum, nunquam mutatur, Esa. 46. v. 10. & 11. in fine capituli.

Nunquam fallit Nunquam aberrat à vero.

V s v s huius loci de firmitate & veritate verbi diuini multiplex esse potest.

I. Ad CONSOLATIONEM facit. Quia enim omnes illius promissiones sunt certissimæ, quas non reuocat, nesciens mentiri Deus, Tit. 1. vers. 2. & quia dona illius sunt *ἀπὸ τοῦ πνεύματος*, Rom 11. vers. 29. nec vnquam possunt fieri irrita, cum nitantur fide Dei promittentis indubia; ideoque semper cum Abrahamo contra spem in spem credendum, Rom. 4. v. 18.

Et sic credendum in fide, vt robusti siamus in fide, tribuentes gloriam Deo, certa persuasione concepta, quod, qui promisit, potens sit seruare, &c. ibid. v. 20. & 21.

Cum ergo dixerit Dominus, Noli timere, Ego tecum, Ego feram, Ego non relinquam, Ego reficiam, &c. Es. 41. v. 10. & 43. v. 2. & 46. v. 4. Joh 14. v. 18. Marth. 11. v. 28. minime de hoc dubitandum, sed his promissis inhaerendum firmissime. Sic de cæteris.

Huc pertinent illa scripturæ testimonia, Numer. 23. v. 19. Psal. 33. v. 11. & 117. v. 2. Esa. 5. v. 6. in fine, & 54. v. 10.

II. ADMONITIO etiam hinc notanda. Quia enim Deus non verax tantum in promissis, & non tantum manet verbum Euangelij: sed etiam verbum legis, & veraces etiam comminationes; monemur ne simus irrisores & contemptores sicut illi, Jerem 6. v. 10. & 7. v. 27.

Esa. 28. v. 15. Esa. 5. v. 19. *Laf herfabren / r.* Neque etiam illud verbum irritum fit, quod pœnas minatur. Huc pertinent ea Tob. 14. v. 6. 1. Sam. 15. v. 29. Esa. 46. in fine. Jer. 11. v. 14. & 15. v. 1. Esa. 47. v. 3. Nemo precibus me detinebit: sed vindicabo.

F I N I S.

T H E M A XIV.

Ioh. 3. v. 13.

Nemo ascendit in cœlum nisi qui descendit, filius hominis, qui in cœlo est.

D I S P O S I T I O.

Nota esse debet & potest ex Genes. 3. v. 24. historia illa, quomodo Protoplasti mox, postquam peccauerunt sua inobedientia, eieciti & pulsi sint Paradylo. Sicut autem horto illo voluptatis eieciti, ita simul propter commemoratam inobedientiam è cœlo etiam pulserant, cum omnibus posteris, & à cœlesti vita perpetuo debebant exulare: si non Deus misericors aliam inuenisset viam, per quam ipsos pœnitentes, cum omnibus similem pœnitentiam acturis, cœlo restitueret.

Quomodo autè id factum sit, præsens docet sententia Christi, vna ex præclarissimis totius scripturæ. Quamuis autem sententia sit trita & per se clara, multi tamen illam nec intelligunt rectè, nec interpretantur sobriè.

Ratio est, quod non intelligunt.

1. Quis filius ille hominis, de quo hic sermo est:
2. Quid sit in cœlo esse: vel
3. De cœlo descendere: & rursum
4. In cœlum ascendere. His iam explicatis vsus huius loci per se facile parebit.

I. Explicatio Phrasewn.

I. Quis sit filius ille hominis notandum. Et enim multi quoque alij hoc nomine sæpius vocantur in scripturis, præ-